

Риёзус солиҳийн (болалар учун) / Риёзус солиҳийн (болалар учун) / 124-ҳадис

124 - وعن شَدَادٍ بْنِ أَوْسٍ رضيَ اللَّهُ عَنْهُ عَنِ النَّبِيِّ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ قَالَ: «سِيدُ الْإِسْتَغْفَارِ أَنْ يَقُولُ الْعَبْدُ: اللَّهُمَّ أَنْتَ رَبِّي، لَا إِلَهَ إِلَّا أَنْتَ حَلَقْتَنِي وَأَنَا عَبْدُكَ، وَأَنَا عَلَى عَهْدِكَ وَوَعْدِكَ مَا اسْتَطَعْتُ، أَعُوذُ بِكَ مِنْ شَرِّ مَا صنَعْتُ، أَبُوءُ لَكَ بِنِعْمَتِكَ عَلَيَّ، وَأَبُوءُ بِذَنبِي فَاغْفِرْ لِي، فَإِنَّهُ لَا يَغْفِرُ الذُّنُوبُ إِلَّا أَنْتَ. مَنْ قَاتَهَا مِنَ النَّهَارِ مُوقِنًا بِهَا، فَمَاتَ مِنْ يَوْمِهِ قَبْلَ أَنْ يُمْسِيَ، فَهُوَ مِنْ أَهْلِ الجَنَّةِ، وَمَنْ قَاتَهَا مِنَ اللَّيْلِ وَهُوَ مُوقِنٌ بِهَا فَمَاتَ قَبْلَ أَنْ يُصْبِحَ، فَهُوَ مِنْ أَهْلِ الْجَنَّةِ». رواه البخاري.

«أَبُوءُ»: بباء مضمومة ثم واو وهمة مضمومة، ومعناه: أَفِرْ وَأَعْتِرْ.

Шаддод ибн Абс розияллоху анҳудан ривоят қилинади:

«Набий соллаллоху алайҳи васаллам дедилар: «Истиғфорнинг саййиди «Аллоҳумма анта Роббии, лаа илааҳа иллаа анта, холақтании ва ана ъабдук ва ана ъалаа ъаҳдиқа ва ваъдиқа мастатоъту, аъуузу бика мин шарри маа сонаъту, абуу'у лака би ниъматика ъалайха ва абуу'у бизанбии, иғfir лии фа'иннаҳу лаа йағфириз-зунууба иллаа анта», дейишингдир». Ким буни кундузи чин дилдан айтса ва шу куни кеч кирмасдан вафот этса, жаннат аҳлидандир. Ким буни кечаси чин дилдан айтса ва тонг отмай туриб вафот этса, жаннат аҳлидандир».

Истиғфорнинг маъноси: «Аллоҳим! Роббим Ўзингсан. Сендан ўзга илоҳ йўқ. Мени Сен яратгансан ва мен Сенинг қулингман. Мен қурбим етганича Сенинг аҳду паймонинг ва ваъдангда турибман. Қилмишларимнинг ёмонлигидан Ўзингнинг паноҳингга қочаман. Менга берган неъматларингни ҳам тан оламан, гуноҳларимни ҳам тан оламан. Мени мағфират қилгин, чунки Сенгина гуноҳларни мағфират қиласан».

Имом Бухорий ривоятлари.

Шарҳ: Ушбу ҳадисдан Пайғамбар алайҳиссаломни ҳадисларида гўзал

балоғий услубнинг таълимини кўрамиз. У зот саҳобаларига Роббилари учун шукр қилишни таълим берганларидек, гуноҳлари учун истиғфор айтишни ҳам ўргатмокдалар. Шояд Аллоҳ инсонларни гуноҳини кечирса, чунки мағфирати кенг Аллоҳ таоло гуноҳларни кечириб, айбларни яширишга ҳам қодир Зотдир. Кимки ушбу саййидул истиғфор дуосини тонгда ва кечқурун ўқиса, сўнгра вафот этиб, Аллоҳга йўлиқса, у жаннат аҳлиданdir деган буюк, умидбахш башоратни севикли Пайғамбаримиз с.а.в. ушбу ҳадислари орқали бутун Ислом умматига эълон қилмоқдалар. Бу ушбу дуонинг нақадар фазилатли ва савоби улкан эканини билдиради.

Ҳадисдан ўргангандаримиз

1. Мусулмон киши доим неъматни ва Аллоҳнинг фазли-карамини эътироф этади, икрор бўлади.
2. Мусулмон киши убудиятга ҳақли Зот ва халқ қилишга қодир Зот- якка Аллоҳдир дея эътиқод қиласи, иймон келтиради.
3. Мусулмон киши қилиб қўйган гуноҳ, ёмонлиги учун Роббисидан истиғфор сўрайди, паноҳ тилайди.
4. Гуноҳларни кечирилишини фақат Аллоҳдан сўралади.

Аллоҳнинг ёрдами билан ушбу китоб таржимаси 2018/09/12 санада тугади.

Манба: hadis.islom.uz

